

Iubirea e tot ce dorim...

Gabriel Stănciulescu

Iubirea e tot ce dorim... *

N-am idee de sunt zile, luni sau ani, pân' la sfârșit,
Nici ce clipa ne rezervă, din zori până în asfințit,
Între bucurii sărace ne stârnim la întâmplare,
Orice gest este o lecție, chiar ș'un apropo ne doare.

Când iubim arde-o făclie și n-o stinge o furtună,
Nori albaștri umplu cerul, dragostea este imună,
Îmbarcați pe-o arcă veche, o trăire saltă-n valuri
Să ne fie marea nună, mrejele să împrăstie daruri.

Multe face omul nostru, niciodată nu sfârșește,
Simte-n ceafă o presiune, e iubirea ce-l zorește,
Parcă ar fi o competiție, ori un fel de maraton,
Ispitiți de pasiuni, ce nu-s capriciu de bonton.

Punem ordine-n canoane, viața ne-o dereticăm,
Operăm pe viu necazuri, unele le vindecăm,
Doar iubirea face nazuri, cere multă răsfățare,
Mai mult decât absolutul, vrea trăirile fugare.

Greu cu tine azi iubire, n-am curaj să râd la Iele,
Să-i spun păsul suferinței, îmbrăcat în haine grele,
Să opresc clipa furibundă, ce mă arde ca un foc,
Când sângele fierbe în vene, al meu cord este în șoc.

Realizez la vârsta mea, când vă scriu aceste rânduri,
Că iubirea este tot, ea nu se pierde printre gânduri,
Nu ai cum să o refuzi, e destul să te zărească,
Poți avea doar o dorință; cere-i ursitei să iubească!

Autor: Gabriel Stănciulescu

* titlul acestui poem este inspirat de un aforism a lui Octavian Paler:
Iubirea e tot ce dorim, iar, în final, e tot ce-am avut.